

אורייתא על טורא דסיני, פדין אתבסם עלמא, ואתקיימו שמיא וארעא. וכמא דההוא יומא הוה חדוה קמי קודשא בריה הוא, הכי נמי הכא יומא דערבוביא ועציבו הוה, לאתתרכא שכינתא מתחומא קדישא, והואיל ואתגלייא נבואה דא, לא אתגלייא אלא ביומא דא, יומא דאדפר קודשא בריה הוא לישראל ההיא קיומא דטורא דסיני, וקבילו אורייתא. הוה הוה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הפהן בארץ פשדים על נהר כבר ותהי עליו שם יד ה'. מפאן, דברשותא גלי יחזקאל, ואתיהיב ליה רשו עילאה, לגלאה כל מה דגלי.

הוה הוה: קיום על קיום, הוה בקיומא דההוא מלה, וההוא נבואה. שמיא דקודשא בריה הוא דאתמסר למשה, הוה שמיא קדישא עילאה, ושמיא דא איהו לאגנא על גלותא, ואלמלי הוה שלם ברזא דשלימו, לא יתעכבון כלל בגלותא. אבל אסתלק משמיא דא א', ואשתאר הוה. ובגין דאסתלק א'. אתכפל הוה תרי זמני, לאגנא עליהו, ואיהו רזא חדא. דהא בשמיא דא נחתת (דף טו ע"ב) שכינתא לגלותא, אבל באסתלקות אור את א'.

ואתגלי נבואה דא ליחזקאל בארץ פשדים, בחסרון אות אל"ף מרזא דשמיא קדישא. לאחזאה, דלא הוה אלא על נהר כבר, על נהר דכבר הוה, דאסתלק משמיא דא.

ובגין כך, ותהי עליו שם יד ה'. בקדמיתא דבר ה', ולכתר יד ה', וכלא חד, ורזא חד. אלא בקדמיתא לאו בדינא, דהא לאו אתריה איהו לאתגלאה עלוי שכינתא. והאי קרא, רוח קודשא אמרה. דאסהיד עליה דיחזקאל, דאתיהיב ליה רשו, וברוח נבואה אמר כל מה דאמר. עד פאן אשתעי קרא רזא דעובדא, מפאן ולהלאה שירותא דרזין עילאין. וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. מפאן שירותא לגלאה רזין, ולא אצטריכו לגלאה, בר לחפימי ליבא, דינדעין למדרש בהו. וארא, ולא כתיב ואראה. אלא ה' עילאה אסתלק, ולא חמא, במה דלא אתיהיב ליה רשו, ולא לאחרא לגלאה.

והוא אסתפל לתתא, באינון מראות דאתגליין יתיר, ותמן כתיב ואראה. אבל הכא, אף על גב דקא רמיז מלין עילאין, כמאן דאסתפל בתר פותלא, בגין כך אסתלק ה' מתיבה דא.

והנה רוח סערה באה מן הצפון, האי איהו רזא דקאמרן, דאתא למיתבר קמי נבוכדנצר חייבא, ריש מלפון. רוח סערה, דקא מסער פולא. והיינו רזא דקא גלי קודשא בריה הוא לאליהו, דכתיב, (מ"א יט יא) ורוח גדולה וחרק מפרק הרים ומשפר סלעים וגו', לא ברוח ה' ודאי.